

boykot. Det var nemlig noget, der også ville berøre os selv, hvis man gjorde det ikke bare af OL, men af den økonomiske samhandel med Kina. For det er jo den billige løsning blot at sige: Nej, vi vil ikke deltage – for så har vi jo ligesom løftet fanen – i afslutnings- eller åbningshøjtidelighederne. Det koster os jo ingenting. Der er jo stort set ikke et menneske i verden, der ville opdage, at Danmark ikke var til stede – vi ville måske bare højst have fået det markeret i en indenrigspolitisk debat.

Derfor synes jeg, at det er befriende, at statsministeren har påpeget, at det netop er hykleri blot at lægge vinklen der på den eventuelle officielle danske deltagelse.

Jeg synes sådan set godt, at vi kan diskutere, om der skal en boykot af Kina til, hvis de ikke fortsætter den bevægelse, som heldigvis sådan set i et større perspektiv, hvilket udenrigsministeren også var inde på, på nuværende tidspunkt går i den rigtige retning. Men vi skal selvfølgelig samtidig gøre os klart, at det ikke er omkostningsfrit at gøre det. Det er virkelig noget, der kommer til at koste kassen også for de danske borgere, vælgere og forbrugere.

Der er en anden vinkel på det her, som jeg også synes er temmelig problematisk. Det er, at vi nogle gange som politikere handler, som om vi blot lever i vores eget spil. Der er jo faktisk også nogle helt konkrete danskere involveret i det her, nemlig dem, som har forsøgt – og for nogles vedkommende stadig væk forsøger – at kvalificere sig til De Olympiske Lege. Hvad er det for et signal, vi sender til de mennesker, som har brugt rigtig mange år på at dygtiggøre sig inden for deres sportsgren med henblik på at kunne repræsentere Danmark ved De Olympiske Lege?

Det er jo ikke sådan, at det bare er gjort med, at man bliver væk fra en åbnings- eller en afslutningsceremoni, og så har man ligesom sendt et politisk signal. Nej, man sender jo dermed også et signal til idrætsudøveren, hvad enten man vil det eller ej, om, at det her med OL og deltagelse i De Olympiske Lege ikke er helt i orden, for åbnings- og afslutningsceremonierne er altså en del af De Olympiske Lege. Der deltager idrætsudøverne jo også. Det er jo ikke sådan, at det er en festlig begivenhed med diverse optrædener, hvor idrætsudøverne ikke er til stede. De er til stede både ved starten og ved slutningen, og de er det også med Dannebrog.

At der på nuværende tidspunkt ikke er truffet en endelig beslutning, må jeg sige undrer mig en

anelse. Man henviser til, at det skal afklares endeligt på et EU-møde, men som udenrigsministeren jo meget præcist formulerede det i sin tale, må man jo se på udviklingen i Kina i det lange perspektiv. Det er ikke noget, der bare ændrer sig på et år. Mit spørgsmål er så: Hvad mon det så er, der skulle ændre sig inden for de næste 14 dage til 3 uger, som skulle bevirke, at vi så måske pludselig skulle ende med at bakke op om kulturministerens første indstilling, nemlig at blive væk fra åbnings- og afslutningsceremonien? Det kunne jeg godt tænke mig at høre en uddybning af fra ministrene og eventuelt fra regeringspartierne ordførere.

Kl. 11:17

Der er også stadig væk en klar usikkerhed om, hvor den danske regering egentlig står. For på den ene side vil jeg da godt indgå et forholdsvis stort væddemål om, at vi selvfølgelig ikke ender med at boykotte åbningsceremonien og afslutningsceremonien fra regeringens side – heller ikke fra kronprinsens side – men på den anden side er der jo, så vidt vi har kunnet forstå, ordførere fra regeringspartierne, som har valgt at sige, at man ikke vil deltage, og at man allerede på nuværende tidspunkt har truffet beslutning om, at man vil boykotte afslutnings- og åbningsceremonien. Så det er vel ikke fuldstændig klart, hvor regeringen står, for det er jo altså sådan i Danmark, at en regering baserer sig på et parlamentarisk flertal – eller i hvert fald på ikke at have et flertal imod sig – og en del af det er vel De Konservatives og Venstres folketingsgrupper. Så hvor er det helt præcist regeringen står? Det synes jeg stadig væk at vi mangler at få belyst.

Der er al mulig grund til, at vi bruger OL til at sætte fokus på Kina, og det er også det, der sker. Vi er faktisk på nuværende tidspunkt i en situation, hvor der, i modsætning til før det blev besluttet, at OL skulle holdes i Kina, nu er et massivt, næsten dagligt fokus på, hvad der foregår i Kina. Og det fokus vil blive skarpere og skarpere i de kommende uger, indtil De Olympiske Lege begynder. Vi vil dag ud og dag ind få historier, i takt med at der kommer flere og flere journalister derned, som gør sig klar til at dække De Olympiske Lege.

Der er det da Ny Alliances klare håb, at vi vil se en bevægelse, som det – hvad nogle forskere i hvert fald har påpeget – var tilfældet i forbindelse med OL i Seoul og OL i Moskva, hvor OL faktisk blev en ret markant milepæl i forbindelse med udviklingen af demokratibevægelser i de